

Yıkık Bir Kentin Sevdaya Yanık Çocukları

ruyalar tarafından yazıldı.

Yıkık Bir Kentin Sevdaya Yanık Çocukları...

Yapraklar dökülecek ardımızdan..Sonbahara dönecek şimdi bu bahar vakti mevsimler..
Çünkü bitişi vuruyor saatler..

Bembeyaz bir örtü kaplayacak her yanı, soğuk..İçim üşüyecek sen yanımda yoksun diye..
Kal diyeceğim de, gitmeyi isteyen benim galiba..
Gidiyorum diyorum, bu dönemekten sonrası yok diyorum..Olmuyor..
Sana yakinken başka bir sevdaya dokunulmuyor..

İçim üşüyor sevgili..
Değince tenin tenime ısınıyorum da yokluğun buna fırsat vermiyor. Keşke diyorum ve
susuyorum, çatışıyorum sonra kendimle..Sana yalanlar söylüyorum..Kendime söylediklerimden
daha hafifler.. Olmuyor..

Biz dediğin, yıkık bir kentin sevdaya yanık çocukları, ayrı düştük ama aynı yürekteyiz..Şimşekler
çakarken senin gözlerinde benim içime düşüyor fırtınalı yağmurlar..
Bak yine yağmur var dışarıda, ılık esen rüzgar ve yine İstanbul, aklıma düşüyorsun..

Konuş benimle ve söyle, ne var bize dair yüreğinde..
Git diyorsan giderim, üç beş kırık cümle bırakarak geride..Sadece sevmiyorum de, geriye
kalanları düşünme..Zaten soluyor susuz kalan aşk, dokunup dökme.Sonsuzluğa çıkan bir ses
var içimden şimdi..Belki bir yakarış gibi, belki de çaresiz;Ben hiç kimseyi bu kadar sevmedim ki..

Bana sevdalı gözlerin vardı ya bir zaman..
Şimdilerde saklamaya çalıştığın..
Giderken yalnız onlar saklı kalır yüreğimde..bunu da çok görme...